

Izpred malega kazenskega senata

V silobranu ubij človeka.

Danes dopoldne je stal pred malim kazenskim senatom 23letni šofer Valter Pajman iz Maribora, ki ga je dolžila obtožnica, da je 18. junija preteklega leta zakrivil smrt dalmatinskega krošnjarja Marjara Sišenice.

Omenjenega dne se je pripeljal obtoženi Pajman v družbi treh prijateljev z avtomobilom v Št. Vid pri Ptuj, kjer je ustavil avtomobil pred gostilno Vinka Pernata. Družba je izstopila in se pokrepčala na gostilniškem dvorišču. V tem sta pa prišla na dvorišče tudi dalmatinska krošnjarja Nikola in Marjan Sišenica. Marjan je bil precej virjen in je iz prešernosti udaril dvakrat s palico po kostanju pred hišo, nato pa še dvakrat po blatniku Pajmanovega avtomobila. To je Pajmanovega tovariša Matza tako razburilo, da je sunil Marjana Sišenico s tako silo s pestjo v prsa, da je padel na tla in se mu je raztresla vsa krošnja. Marjan se je naglo pobral, zgrabil za velik kuhinjski nož, ki ga je nosil med ostalo robo v krošnji in planil proti Matzu. Ta je pobegnil in klical na pomoč. V tem trenutku se je že pojavil na gostil-

niškem pragu gostilničar Pernat, ki je pozval Sišenico, naj odloži nož. Ker Sišenica tega ni hotel storiti, ga je Pernat udaril s palico po roki in glavi, kar je Sišenico tako razkačilo, da je potegnil iz žepa samokres in hotel streljati na Pernata. Gostilničarju se je posrečilo pravočasno pobegniti v hišo, v tem trenutku pa se je pojavil za Dalmatinčevim hrbtom današnji obtoženec Pajman in udaril z debelim kolom Sišenico s tako silo po glavi, da se je Dalmatincev nezavesten z razbito lobanjo zgrudil na tla. Prepeljali so ga v bolnišnico, kjer je bil ves trud zdravnikov zamar: in je Marjan Sišenica štiri dni pozneje podlegel absolutno smrtni poškodbi.

Kakor v preiskavi, tako je Pajman tudi danes ves dogodek in svoje usodno dejanje v celoti priznal. Zagovarja pa se s silobranom, ker je baje pokojni krošnjar hotel streljati tudi na njega.

Obtoženi šofer Valter Pajman je bil obsojen v smislu obtožnice na 6 let in 2 meseca težke ječe, trajno izgubo častnih državljanjskih pravic in na plačilo 400 Din mesečno vdovi in otroku pok. Sišenice.

Koncert Cirilo-Metodovega zbora

Prvi nastop odličnih pevcev v Mariboru.

Izreden umetniški dogodek je bil veliki duhovni koncert staroslovanskih cerkvenih pesmi, ki jih je pel preteklo soboto zvečer v veliki unionski dvorani zagrebški Cirilo-Metodov zbor pod vodstvom dirigenta g. Borisa Komarevskoga. Vsako leto imamo Mariborčani večkrat priliko poslušati razne koncerte, toda tako reprezentativnega zbora doslej skoraj še nismo slišali. Cirilo-Metodov zbor si je v razmeroma kratkem času pridobil globoko priznanje vseposod, kjerkoli je nastopal, čeprav je strogo cerkveno pevsko društvo, ki se je posvetilo izključno orientalski cerkveni pesmi. Zbor je osnovan po vzoru sinodalnih ruskih »a capella« zborov, kakršni so nastopali nekoč po mestih bivše carske Rusije. Vsega občudovanja vredna je zborova disciplina ter lepi in sočni glasovi.

Na sobotnem koncertu so bila na sporedu slavna lojstrska dela velikih avtorjev, ki so se z njimi ovekovečili po vsem kulturnem svetu, kakor Čajkovski, Lomakin, Arhangelski, Bortnjanski, Kedrov, Pančenko, Česnokov in Nikoljski.

Pozdravljeni in toplo sprejeti so stopili pevci in pevke — 40 po številu — pred občinstvo, ki pa ga je bilo v dvo-

rani tako malo, da se mora Maribor prav sramovati svoje mlačnosti in nerazumevanja, ki ga je pokazal ob tej koncertni priliki. Čeprav je pel Cirilo-Metodov zbor same cerkvene pesmi, vendar bi bil moral vzbuditi že sam spored in pa dejstvo, da so na sporedu samo staroslovanske pesmi, večje zanimanje in smisel, da ne bi odnesli zagrebški pevci tako slabega vtisa z naše severne meje.

Že s prvo podano točko »Vjeruju« si je zbor osvojil vse navzoče, ki so bili presenečeni nad tako krepkim začetkom. Navdušenje med občinstvom pa se je stopnjevalo od točke do točke in je val navdušenja dosegel vrhunec pri osmi točki sporeda, pri pesmi »Angel vopijaše«. Viharnih ovacij sta bila deležna zlasti sopranistka za svoj solospjev, spremljan od zbora, in pa dirigent. Polna molitve je bila Lomakinova »Iže Heruvimi«, ki jo je podal zbor zelo izrazito in dovršeno. Prav tako mogočne so bile vse ostale pesmi, ki so zelo uplivala na občinstvo.

Nekoliko večje zanimanje pa je bilo za petje Cirilo-Metodovega zbora pri nedeljski dopoldanski službi božji v vzhodnem obredu v stolnici, ki jo je pel vseučiliški profesor dr. Šimrak ob asistenci dr. Vagnerja, Višoševića ter mariborskih bogoslovcev. Krasno petje je napravilo na vse globok vtis in je dosegel nastop zbora v cerkvi povsem drugo veljavo.

Tudi ustne sluznice obolijo

če ust ne negujete dnevno s pravim antiseptičnim sredstvom

ODOL

je antiseptičen in prodre tudi v najbolj skrite kote in gube ustne dupline.

ODOL ohrani usta čista ter jih reši vseh bakterij in uniči vse nabrane ostanke jedi. Uporabljajte zaradi tega za nego ust sigurno učinkoviti in že

40 let preizkušeni ODOL

Iz življenja in kulture polarnih narodov

Predavanje univ. prof. dr. M. Gavazzija v Ljudski univerzi.

Med narode obtečajnega carstva v nepreglednih snežiščih je popeljal znatizeljne slušateljce Ljudske univerze gosp. univ. profesor dr. M. Gavazzi, znameniti naš etnolog iz Zagreba.

V splošnem delimo polarne narode v Eskime, prebivalce arktične Amerike in Grenlandije, ter v evrazijska plemena: Lape, Samojede, Ostjake, Vogule, Jenisejce, Tunguze, Jakute in Paleosibirce. Ob Amurju bivaju Goldi, Giljaki, plemena Ajun in Oroči. Na skrajnem vzhodu Čukči, Korjeki in Itelmi ali Kamčadali.

Svoj prenosljivi šotor »čum« si postavijo na krajih prikladnih za lov in za pašo. Zvesti spremljevalci so jim polarni psi. Pozimi si postavijo na snežiščih »iglon« iz ledenih kvadrov ali pa (bolj

na jugu) v zemljo vdolano kolibo, jarnogo. Vso predolgo zimo jo kurijo v posodah iz lojevca tran, ribje olje ali toliščo. V lahkem kajaku, ki ima lahko leseno ogrodje, oblečeno v nepremočljivo kožo, si love morske sesalce in ribe. Njih tehnična spretnost si je samoniklo iznašla lesen vijak. Orodje in orožje izdelujejo iz kosti ali iz naplavljenega lesa.

Severni jelen jim služi za domačo žival. Živi še čredoma v tundrah in se skromno hrani z lišajem jelenovcem. Delež na lovskem plenu pripada po spoštovanem izročilu vsakemu članu družinske zadruge. Oblačijo se v vrhnja in spodnja (ženske) oblačila iz kož, na jugu tudi iz platna, ki so okrašena z izredno lepo ornamentiko. Kože si delajo prožne z žvečenjem, poslom pridnih žen.

Izredno težke razmere vzbude v arktičnem človeku čut za pravičnost, tankovestnost. Naziva se »Innuite«, človek, skupinsko bitje. Solidarnost v prehrani

Curnonsky:

Dar jezikov

Lastalie je dregnil s komicem svojega starega tovariša Grimblotta in je zinil:

»Čuj, Arsene, ali morebiti veš . . . po kaj sva prav za prav prišla v London?«

Njegov glas je prihajal kakor od nekod iz daljave in je bil radi desetega whiskyja s sodo že precej negotov. Arsene Grimblott, ki se je zaradi nenadnega prijateljevega sunka na visokem barskem stolčku nevarno zmajal, je seveda najprej skušal uloviti tako potrebno ravnotežje, ki pa je kljub temu bilo očitno še dokaj negotovo; končno pa se je previdno naslonil na mizo in dejal:

»Nu . . . da . . . da bi se naučila . . . anga . . . angleščine!«

Lastalier se je trpko zamislil: »Da, res je!«

Pred tednom dni je proti koncu dokaj hrupne večerje v nekakšnem kabaretu na Montmartru izmenjal z nekim sosedom nekaj, sicer res ne bogve kako ljubeznih besed, katerim se je, naravno povsem po naključju, pridružil še kup krošnjikov. Mlada »Cascadette de Moulin Rouge«, za katero ni bilo nikoli kakih neznancev, pa če bi tudi prišli z daljne pampe, je poskusila poravnati zadevo na ta način, da je neznanca predstavila svojima starima prijateljema Lastalieru in Grimblottu. Kajpada se je ta poizkus pomiritve spremenil v splošen prepir in pretep . . . S isto dostojanstvenostjo, ki jo človek ob težjih prilikah odločno, je Lastalier potegnil svojo vizit-

ko iz listnice — Grimblott je seveda storil takisto — da . . . no . . . Tujec jima ju je kratkoma vrgel v obraz in se je oddaljil med ploho psov, katerih silovitost so še v največji meri izdajale njegove divje geste. Govoril je namreč nekaj povsem neznan jezik.

Po tem incidentu sta Grimblott in Lastalier seveda začutila nujno potrebo, da se priučita vsaj še angleščini, jeziku, ki ga obvlada skoraj vsak tujec. Ker sta imela lepe dohodke in obilo časa na razpolago, sta se kmalu znašla v Londonu v nekem majhnem prenočišču. Gospodar, montmartrski emigrant, jima je ljubezno pokazal ta diskreten in miren bar, ki ga je vodil neki njegov znanec, tudi Francoz.

Oba častivredna tovariša pa še sedaj nista Londona poznala več, kakor ono vijugo ulic, ki je vodila od prenočišča do bara. In tu sta odleje vsak večer uživala nepopisno srečo v svidenju z rojaki.

»Hm, da bi se naučila angleško,« je ponovil Lastalier; »za to bo treba še precej časa.«

»Ne bi sicer rad nadlegoval gospodov,« ju je nenadoma prekinil lastnik bara, »toda saj vidita . . . samo vidva sta še tu, pa tudi dani se že . . .«

»Kaj pa to naju briga,« se je branil Lastalier, »sicer pa so vrata in okna zaprta, vi ste pa s policijo itak v dobrih odnosjih, kakor vedno pravite.«

Gluhi udarci po vratih pa so opomnili gospodarja, da trajajo tudi srčni odnosaji samo do neke meje.

»O joj, so že tu!« je ves prestrašen vzkliknil. »Prosim vaju, gospoda, pojdita; popeljem vaju preko dvorišča ven . . .«

Lastalier in Grimblott sta se vdala. Peljal ju je po neznanih, temnih hodnikih in tako sta se znašla, da sama nista vedela kdaj, v popolnoma neznanu ulici.

»Na, taka nesramnost! Ne moreš niti do jutra mirno piti, če hočeš, da si pošten državljan,« je izjavil Grimblott. »Povrh pa ima moj površnik naenkrat še samo en rokav.« Revež se namreč ni zavedel, da je vtaknil desnico v notranji žep, pa se je boril z nemogočim . . .

»Rokav . . .« je nadaljeval, »da, rokav! . . . ah, kdaj ga bova popravila?«

»Kadar bova znala angleško,« je odločil Lastalier in je poskušal slediti robu pločnika.

Mimo so z dolgimi in hitrimi koraki hodili delavci. Takim »gentlemanom« pa, ki so imeli pod lepo obleko srajco vso pomazano in pomečkano, niso privoščili niti pogleda.

»Pa je res čudno, koliko ljudi tu še ob petih zjutraj ne gre k počitku,« je menil Lastalier.

Grimblott pa ni znal ceniti vrednosti njegovega tako točnega opazovanja. marveč se je po mnogih brezuspešnih poizkusih odpovedal zmagi nad sovražnim površnikom in si ga je kot robec ovil okoli vratu. Naslonil se je na drog občestne svetilke in je najbrž imel trden namen, da počaka kakega vozila.

Lastalier ga je zgrabil za roko.

»Pojdiva, Arsene, zgani se vendar. Saj vidiš, da ne moreva tu zaspati.«

Grimblott pa je ves krotek in miren objemal svojo ljubo svetilko.

»Ne ganem se odtod,« je odločno izjavil, »dokler ne vem, kam greva . . .«

prijema neizmerno domotožje, pa je gajen intoniral marseljezo. Ljudje so se začeli zbirati.

Tedaj pa se je pojavila kruta Pravica. Prisopihal je velikanski »policeman«, ki je v vehementni angleščini brez dvoma poskušal grajati njuno očitno pomoto in jima je svetoval, naj s svojim naravnost divnim petjem rajši nadaljujeta v lastni haši.

Ta nenadna prikazen pa je prevzela Lastaliera z nekim nerazumljivim veseljem. Ko je gledal tega velikana, ki ga je presegal za celo glavo, od spodaj navzgor, ga je s tresočim se glasom, toda v zelo jasni francoščini skušal pomiriti:

»Nikar se ne razburjaj, golobček! Tega tvojega strašnega jezika ne razumeva s tovarišem niti besedice. Po enem tednu brezuspešnih poizkusov pa se celo odpovedujeva takemu užitku, da bi ta barbarski jezik sploh kedaj govorila!«

Nihče ne bo nikoli vedel, najmanj pa seve Lastalier sam, kdaj in kako se je tisti policaj naenkrat naučil francoščine. Z najčistejšim mameluškim naglasom je namreč spregovoril:

»Sedaj pa kar kmalu nehajta in se poberita odtod! Spravita se odtod, pravim, drugače vaju vtaknem v luknjo!«

Lastalier je začuden opazil, da mu uhajajo tla izpod nog in, medtem ko je iskal v Grimblottovi roki negotove opore, je s solzami ganotja v očeh spravil iz sebe:

»Nu, prav, dragec . . . Le to ti še povem: edina pametna stvar na svetu je, da se napiješ, prav pošteno napiješ . . . Vidiš, sedaj, ko sem popolnoma pijan, sedaj pa naenkrat razumem angleško . . .«

Rudyard Kipling:

Milijonar in njegov sin

(iz angleščine prevedel Josip Poljanec.)

»Pomočniki počedijo ladjo po trebljenju in prva straža ob mirnem vremenju na naši ladji je straža pomočnikov.« Dan je krepko izplaknil obor, razdril mizo, jo postavil, da se posuši v mesečini, zabadal rdeče roževe ostrine v mehki les in jih začel brusiti na majhnem brusu; Harvey je pa po njegovih napotih zmetal drobovje in hrbtnice preko palube.

Ob prvem pljuskju je iz morske gladine švignil neki srebrno bel duh naravnost v zrak in čudno žvižgaje zaječal. Harvey je zakričal in odskočil, Dan pa se je samo nasmel. »Sabljač,« je dejal, »ki berači za ribje glave. Kadar je lačen, se zaganja tako iz vode. Ima duh po žalostnih grobnicah, ne-li?« Strahovit smrad po gnilih ribah je napolnil ozračje, ko se je beli steber pogreznil, in voda se je oljnato mehurila. »Nisi še nikoli videl sabljača tako v zraku? Še na stotine jih boš videl, preden pridemo domov. Ampak veš, res je dobro, da imamo zopet pomočnika na palubi. Oto je bil prestar, pa Holandec povrhu. Midva sva se precej preklala. Vendar bi mi ne bilo nič radi tega, samo da bi bil krščansko govoril. Si zaspan?«

»Zaspan sem kot snop,« je odvrnil Harvey in kimal naprej.

»Na straži ne smeš spati. Pokoncu, pa pojdi pogledat, ako luč ob sidru dobro sveti. Sedaj si na straži, Harvey.«

»Beži no. Kaj nam se pa more zgoditi? Svetlo je kakor podnevi. Spaa-aa-at pojdimo.«

»Ob takem času se najraje kaj prigođi, pravi tatej. Ob lepem vremenu se dobro spi, ampak preden se prav zaveš, ti je že velik parnik presekal ladjo na dvoje in sedemnajst častnikov z medenimi gumbi, sami pošteni, bo vzdignilo dva prsta in priseglo, da tvoja ladja ni imela luči in da je bila gosta megla. Harvey, prav rad te imam, ampak če še enkrat zakimaš, te bom s koncem vrvi.«

Mesec, ki vidi na morju mnogo čudnih reči, je gledal dol na drobnega fanta v dokolenskih hlačah in rdečem sportnem jo piču, ki se je opotekal po silnem neredu, ki je vladal na palubi sedemdeset tonske ribiške ladije, za njim pa je stopal kakor rabelj deček z vrvo polno vozlov, ki je zeval in kimal med udarci, ki jih je zadajal tovarišu.

Privezano kolo krmila je stokalo in mehko brcalo, razpeto malo jadro je nekoliko opletalo, ko se je lahki veter prevračal, vreteno je škripalo, in bedna dečka sta stopala dalje. Harvey je ugovarjal, grozil, ječal, in se nazadnje razjokal. Dan pa je govoril, kako lepa je čuječnost, dasi so se mu besede zatikale na jeziku, mahal s koncem vrvi in švrknil po čolnih na palubi, kadar je udaril po Harveyju. Naposled je ura v kabini bila deset in ob desetem udarcu je mali Pen prilezel na krov. Pri glavni lini je našel dva dečka, ki sta v dveh zvutih kopicah ležala drugi poleg drugega in tako trdno spala, da ju je v resnici kar valil v njuna ležišča.

Tretje poglavje.

Bilo je trdno spanje po utrudljivem delu, ki razvedri dušo, oči in srce in te pošlje k zajtrku lačnega kot volka. Fanta sta izpraznila veliko kositerno skledo sočnih ostankov rib — krvave konce, ki jih je bil kuhar prejšnji večer pospravil. Osnažila sta ponve in krožnike starejšega omizja, ki so bili že na lovu, rezala svinjino za kosilo, pometla sprednji krov, napolnila svetilke, nanesla kuharju premoga in vode in preiskala sprednjo notrino, kjer je bila ladijska zaloga. Bil je zopet krasen dan, mehak, mil, jasen, in Harvey je dihal prav do dna pljuč.

Čez noč se je navleklo še več ribiških ladij in širono sinje morje je bilo polno jader in čolnov. Daleč na obzorju je dim parnika, čegar trupa ni bilo videti, črnil sinje nebo, na vzhodu pa so jadra velike jadrnice, ki so se pravkar dvigala, tvorila štirioglato zarezo na obzorju. Disko Troop je kadil ob strehi kabine — eno oko se mu je oziralo po ladjah naokoli, drugo pa je upiral na majhno muho na glavici glavnega jambora.

»Kadar tatej takole tuhta,« je dejal Dan šepetaje, »premišljuje nekaj posebnega za nas vse. Stavim svojo plačo in delež, da kmalu izpremenimo sidrišče. Tati pozna trske in vse ladje vedo, da jih tatej dobro pozna. Ali jih vidiš, kako prihajajo druga za drugo? Ne iščejo seveda nič posebnega, samo gnetejo se ves čas okrog nas. Tista tam, vidiš, je Prince Leboo; iz Chathama je. Izza sinoči se je pritepla. Ali vidiš ono veliko s krpo na sprednjem jadrju in z novim trikotnim sprednjim jadrjem? To je Carrie Pitman iz West Chatlama. Ta ne bo dolgo razvijala jadra, razen če se ji je izza zadnje sezije sreča obrnila. Drugega ne dela, kakor da plava z morskimi

tokom. Ni sidro, ki bi jo držalo... Kadar tatej takole puha dim v majhnih obročkih, študira ribe. Ako bi ga sedaj le ogovoril, bi se silno raztogotil. Zadnji pot sem ga, pa je pograbil za škorenj in ga vrgel v mene.«

Disko Troop je s pipo med zobmi strmel pred se z očmi, ki niso videle nič. Proučeval je ribe — kakor je dejal sin — in se kosal v svojem znanju in izkušnjah na ondotnem morju z roječimi ribami. Navzočnost zalezujočih ribiških ladij na obzorju mu je bila nekak poklon njegovim zmožnostim. Sedaj, ko so mu izkazali ta poklon, pa se jim je želel odtegniti in se drugje zasidrati sam, dokler ne bi prišel čas, da odrine do kraja na morju z imenom Deva in ribari po ulicah tega šumnega mesta na vodi. Disko Troop je razmišljal o zadnjem vremenu, viharjih, morskih tokih, zalogi živeža in drugih domačih uredbah, vse z vidika dvajset funtov težke trske; za eno uro je bil takorekoč sam trska in ji je bil močno podoben.

»Tatej,« se je oglasil Dan, »najino delo sva opravila. Ali greva lahko malo na morje? Vreme je ugodno za lov.«

»Ampak ne v tisti rdeči opravi in tistih napol sesušenih rjavih čevljih. Daj mu kaj primernega, da bo nosil.«

»Dad je zadovoljen — stvar je v redu,« je dejal Dan radostno in vlek Harveyja seboj v kabino, Disko pa je vrgel ključ po stopnicah za njim. »Dad ima mojo drugo obleko vedno shranjeno, ker mama pravi, da sem zanikern.« Brskal je po predalu in v kratkem času se je Harvey šopiril v ribiških gumijastih škornjih, ki so mu segali do polovice stegna, težkem modrem jopiču, dobro zakrpanem na komolcih in mornarskem klobuku na glavi.

in premoženju jim omogoča kljubovati nevšečnim razmeram. Lastnina je absolutna, neprenosljiva.

Ljubezen do otrok družji severnjake v vzorno družinsko življenje. Kajpak zahtevajo izredne razmere izredne ukrepe sožitja; dogodilo se je, da sta ob robu smrti pojedla roditelja otroke in na koncu žena moža, ki je opešal. Žene kupujejo. Mož si prisluži ženo z delom v njenem šotoru.

Verstvo polarnih narodov moremo imenovati preprosti animizem, vladanje besov. Njih »medicinman«, »Saman«, je obenem duhovnik, zdravnik in sodnik. Z bobnom zapoveduje besom. Medved jim je prisposoda tajinstvene božanske sile. Časte ga s posebnimi obredi.

Pončno in nazorno predavanje so tolmačile številne skioptične slike.

A. K.

Sport

Prvenstvo Jugoslovanske zimskosportne zveze v smuku bo 30. april t. l. s Staničeve koče v Krmo. Prijave je poslati do 20. aprila na JZSS. S to tekmo bo zaključeno letošnje tekmovanje za prvenstvo JZSS, ki je bilo letos prvič izvedeno v vseh disciplinah.

Za tečaj za zvezne smuške učitelje in trenerje poteka rok za prijave ter poziva JZSS vse one, ki se zanimajo za udeležbo, da se takoj prijavijo JZSS.

LNP poziva zadnjič klube, ki še nimajo v redu izkaznic za igralce, da jih pošljejo do 20. t. m., v nasprotnem primeru se bodo izročili upravnemu odboru v kaznovanje.

ISSK »Maribor« — lahkoatletski odsek. Danes ob 17. (5.) uri obvezen sestanek vseh članov na igrišču v Ljudskem vrtu! — Načelnik.

Sokolstvo

Iz Sokola matice. Seja prednjaškega zbora bo drevi ob 20. uri v društveni sobi.

Poljčane

Nov župan. Namesto obolelega župana Košiča je bil v sosednji Hošnici imenovan za župana Stefan Sagadin.

Gospodarske vesti. Za 27. februarja je, kot smo poročali, razpisala direkcija jugoslovanskih državnih železnic Ljubljana javno licitacijo za zakup košnje trave in njev za zemljiške dele ob železniški progji. Ker se tega dne ni zglasilo predpisano število ponudnikov, je razpisana za dne 20. marca ob 13. uri ponovna licitacija v vlakojavnici št. 7., ki se vrši ne glede na število ponudnikov. — Težko pričakovana koruza je dospela zdaj tudi za občini Hošnica in Studence. — Nekateri naši vinogradniki so v

hudih stiskah kadar je treba plačati davke. Radi bi plačali, pa ni denarja. Te dni so prodali nekateri zato dobro vino v Ljubljano po smešno nizki ceni 1.80 do 1.85 Dir. liter.

Smrtna kosa. Nenadoma je umrl te dni v mariborski bolnici na pljučnici 50letni Albert Kvas, tukajšnji sobni slikar. Pokopali so ga na Pobrežju.

»Pred poroko« je naslov veseli igri, ki jo pripravlja za začetek aprila tukajšnje Sokolsko društvo v režiji br. Ritonje.

Edina prilika.

Žena: »Nocoj si zopet vso noč v spanju govoril!«

Mož: »Že mogoče, čez dan itak ne pridem nikdar na vrsto!«

Ni mogoče.

»Za Boga, prijatelji! Ti delaš tako dolgove, da boš prišel naposled na psa!«
»Ne bodi siten! Z delanjem dolgov še ni nihče prišel na psa, pač pa s plačevanjem dolgov! In tega se jaz varujem.«

Mali oglasi

Razno

ZIČNE VLOŽKE.

madrace, otomane, moderne divane, posteljnino, nudi najceneje tvrdka Novak, Koroska c. 8, Vetrinjska ul. 7. 896

VSI KUPUJEMO

in prodajamo dobre knjige, starinski porcelan, kakor vaze, figure, servise, zlat nakit, srebrnino, svečnike, nastavke, bronaste predmete, pohištvo, obleke, godala itd. v Grajski starinarni, Trg svobode 1 — kajti tam je najboljša. 443

ALI VAM JE ŽE ZNANO, mlhostiva, da moderniziram klobuke ceneno in okusno? Pridite in prepričajte se! — Modni salon A. Hobacher — Aleksandrova c. 11. 827

DOBER IN POCENI KROJAC se priporoča za delo, Taborška ul. 1. Ules. 875

Prodaj

NA PRODAJ

je pod roko hiša in vrt pok. g. Marije Klausch, Maribor, Meljska cesta 65, v cenilni vrednosti 228.847 Din. Pogoj: pove pisarna javnega notarja Dr. Iva Sorlija v Mariboru, Aleksandrova cesta 14. 901

Sobo išče

SOLIDNA GOSPODIČNA išče malo mesečno sobo. Naslov pustiti v upravi »Večernika«. 909

Stanovanje

DVOSOBNO STANOVANJE takoj oddam. Dravska ul. 8. 895

Sobo odda

OPREMLJENO SOBO, lepo, gornja Gosposka ulica, popolnoma separirano, oddam. Naslov v upravi. 894

PARKETIRANO SOBO z lučjo in perilom za Din 250 oddam. Ob železnici 8. v trgovini. 893

Službo išče

TRGOVSKA POMOČNICA išče službo v Maribor. Pomagal bi tudi v gospodinjstvu. Dopise na upravo lista pod: »Pomočnica«. 898

GOSPODIČNA z dolgoletno odvetniško in notarsko pisarniško prakso, išče nameščenja. Sprejme tudi mesto blagajničarke. Pismene ponudbe na upravo »Večernika« pod »Zanesljiva«. 910

GOSPOD.

27 let star, slikar po poklicu, išče vsled pomanjkanja slikarskega dela mesto inkasanta, bančnega sluga ali katerokoli nameščenja. Naslov v upravi »Večernika«. 911

Lokal

LOKAL

na vogalu Vrbanove in na novo podaljšane Smetanove ulice, takoj oddam. Naslov v upravi. 900

NAJLEPŠA ROČNA DELA
kelim, gobelin, fileti in dichte!
C. BÜDEFELDT. MARIBOR
GOSPOSKA UL. 4-6

MEDNARODNI VELESEJEM V PRAGI

19. — 26. marca 1933

svetovni velesejem na katerem so zastopani narodi in države
Znižana voznja za brzovlake in navadne vlake

Jugoslavija . . . . . 25 %
Čehoslovaška . . . . . 33 %
Avstrija . . . . . 25 %
Madjarska . . . . . 25 %

Pojasnila in legitimacije daje:

ALOMA COMPANY, Ljubljana Aleksandrova c. 2, ČEHOSLOVAŠKI KONZULAT, PUTNIK, Gajeva ulica za nebottčnikom.

Zahvala

Prav lepo se zahvaljujem g. primariju dr. Dernovšek-u in asistentu g. dr. Aleksiču, ki sta mi s težko operacijo odstranila zobno protezo iz goltanca ter me s tem rešila strašne smrti. Tudi č. sestri za ljubezljivo postrežbo srčna hvala.

Maribor, 14. III. 1933.

Jožef Zamuda, posestnik v Bukovcih pri Ptuj.